

оглѣбени в мисъл. Най-сетне Александър поклати глава, отново седна и каза:

— Ясно е против кого Конон дѣо Бетюн иска да насочи вниманието си. Щом е накарал Роберт да подпише договор за мир и приятелство с Ласкарис, значи ^иокото на латинците се обръща към Епир. Към по-опасния, към по-силния враг. Искат първо с него да си разчистят сметките. Не бихме ли могли и ние да им помогнем малко в тая работа?... — и той отправи тревожно взор към царя.

Иоан Асен продължаваше да мълчи, загледан в трепкащата светлина на свещите. Сякаш забрави да отговори. Брат му скочи, почна нетърпеливо да се разхожда нагору-надолу. Най-сетне царят каза тихо:

— Рано е още.

Александър ~~тренича~~ спря за миг неспокойните си стъпки, изгледа брат си, дигна рамене, поклати глава и отново се залута от стена до стена. Въведоха другия находник. Влезе някакъв възрастен мъж, с облекло на дубровнишки търговец, леко прегърбен, прашен, безредно брадясал, с кожена чанта, метната през рамо и високи, жълти ботуши. Ала когато остана сам пред двамата братя, той изправи снагата си, млада усмивка разгъна загорялото му лице. Дълбок поклон го сниси пред нозете на царя. Иоан потупа с топло благоволение своя верен войвода по рамото.

— Какви новини ни носиш, Хрелко?

Войводата прехапа устни, сведе очи.

— Не са много хубави, царство ти.

Александър бързо приближи към него, сложи ръце на раменете му.

— Говори! Бързо...

— Младият крал Димитри избягал от Солун! Отишел на запад да дири помощ против кир Тодор...

— Това значи, че няма да мине много време и кир Тодор ще вземе ^{Солун}Тесалоника! — възкликна ^{яко}севастораторът. — После?